

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Yu Hua

Ziua
a șaptea

Traducere din chineză și note de
LUMINIȚA BĂLAN

HUMANITAS
fiction

Redactor: Ștefania Nalbant
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Vasile
DTP: Emilia Ionașcu, Veronica Dinu

Tipărit la Tipo Lidana – Suceava

YU HUA

DI QI TIAN

Copyright © 2013 by Yu Hua

This translation published by arrangement with Pantheon Books, an imprint of The Knopf Doubleday Group, a division of Penguin Random House, LLC. All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2020,
pentru prezenta traducere românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

YU HUA

Ziua a șaptea / Yu Hua; trad. din chineză și note de Luminița Bălan. –

București: Humanitas Fiction, 2020

ISBN 978-606-779-657-5

I. Bălan, Luminița (trad.; note)

821.581

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021 / 408 83 50, fax 021 / 408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723 684 194

*Și a sfârșit Dumnezeu în ziua a șasea lucrarea Sa,
pe care a făcut-o; iar în ziua a șaptea S-a odihnit de
toate lucrurile Sale, pe care le-a făcut.*

Geneza 2:2

Ziua întâi

Se lăsase deja ceața deasă când am ieșit din garsoniera închiriată, pornind prin orașul pustiu, cufundat în haos. Trebuia să ajung într-un loc numit „salon funerar“, deși în zilele noastre i se spune mai degrabă „crematoriu“, căci fusesem anunțat să mă prezint acolo înainte de ora nouă, incinerarea mea fiind programată pentru ora nouă și jumătate.

Cu o seară în urmă, răsunase o bubuitură teribilă, ca atunci când se prăbușește ceva, după care au mai urmat câteva, ca și cum clădiri îmbătrânite peste măsură se prăvăleau rând pe rând. În vacarmul acela, parcă dormeam și nu dormeam. Odată ce s-a luminat cerul și am deschis ușa garsonierei, bubuiturile au conținut brusc, de parcă acest gest al meu ar fi curmat tot zgomotul. Apoi, am zărit pe ușă un anunț prin care eram chemat la salonul funerar pentru incinerare, un anunț mâzgălit cu caractere umede și neclare; mai erau lipite încă două somații, din urmă cu mai bine de zece zile, prin care mi se cerea să plătesc curentul electric și apa.

Atunci când am ieșit pe ușă, am băgat de seamă că ceața închisese întreg orașul ca într-o capsulă, ștergând astfel granița dintre zi și noapte, dintre dimineață și seară.

Am pornit către stația de autobuz. Pe stradă, umbrele unor oameni apăreau pe neașteptate și dispăreau la fel. Am mers o bucată de vreme cu mare grijă, căci un obiect asemănător unei plăcuțe din stația de autobuz îmi bloca drumul, ivit ca din pământ. Mă gândeam că pe plăcuța aceea trebuie să fi fost niște numere. Dacă scria 203, atunci ar fi trebuit să iau autobuzul chiar de acolo. Nu vedeam limpede ce era scris, așa că mi-am dus numaidecât mâna dreaptă streășină la ochi, dar tot degeaba. Apoi, m-am frecat la ochi și am avut sentimentul că într-adevăr scrie 203, ceea ce mi-a întărit bănuiala că stația de autobuz se afla chiar acolo. Mă încerca totuși o senzație ciudată – ochiul drept încă era la locul lui, dar ochiul stâng se mutase spre pomete. Am simțit pe urmă că lângă nas parcă îmi atârnă ceva și sub bărbie la fel, așa că am pipăit ușor, numai ca să descopăr că lângă nas era chiar nasul și sub bărbie era chiar bărbia. Și nasul, și bărbia își schimbaseră locurile pe fața mea.

Deslușeam cu greu, în ceața deasă, siluetele unor oameni, profilurile unor clădiri. Auzeam sunetele vieții cum se stârneau și se înălțau asemenea șuvoaielor de apă, în timp ce eu stăteam acolo, împresurat de ceață, în așteptarea autobuzului numărul 203. Auzeam bufniturile mașinilor care se ciocneau unele de altele, în lanț, însă nu izbuteam să zăresc mai nimic, căci privirea îmi era împăienjenită de atâta ceață. Deodată, din ceața aceea a țâșnit o mașină care nu mai avea mult până să dea peste mine, gonind spre locul de unde răzbăteau sunetele vieții. Pe urmă, într-o clipă, sunetele acelea au bufnit ca într-o explozie, aidoma apelor care se năpustesc năvalnice.

Am rămas în picioare mai departe, în așteptarea autobuzului. După o vreme, mi-a trecut prin minte că precis

avusese loc un accident de proporții, așa că autobuzul 203 n-avea să mai vină. Așadar, eram nevoit să merg pe jos până la următoarea stație.

Am ținut drumul tot înainte. Ochii mei umezi zăreau fulgi de zăpadă ce pluteau răzleți și strălucitori. Când îmi atingeau fața, simțeam o oarecare căldură pe obraji. M-am oprit în loc și am plecat capul, urmărind fulgii cum alunecau pe trupul meu. Printre ei îmi zăream hainele, care deveneau treptat tot mai clare.

Atunci am înțeles că aceea era o zi importantă: întâia zi în care murisem. Dar nu-mi purificasem trupul și nici nu îmbrăcasem hainele de înmormântare, ci purtam tot hainele de zi cu zi, peste care îmi trăseseș paltonul meu cel ponosit. Îmbrăcat așa, mă îndreptam spre salonul funerar, însă, rușinat de aspectul meu, am făcut stânga împrejur și am pornit-o înapoi.

Zăpada care cădea din cer într-o plutire ușoară dădea o oarecare strălucire orașului, iar ceața deasă părea să se împărăștie încetul cu încetul. Pe măsură ce mergeam tot înainte începeam să deslușesc vag contururile oamenilor și mașinilor care forfoteau în toate direcțiile. M-am întors la stația de autobuz de unde tocmai plecasem și o privești haotică mi s-a dezvăluit în fața ochilor – peste douăzeci de mașini erau prinse într-un ambuteiaj, blocând strada, dar ajunseseră acolo și mașina poliției, și ambulanța. Unii oameni zăceau pe jos, alții tocmai erau scoși din mașinile contorsionate; unii gemeau, alții plângeau, iar alții erau de-a dreptul cufundați în tăcere. Acesta era chiar locul unde avusese loc accidentul de mașină. M-am oprit pentru câteva clipe și de astă dată am văzut limpede numărul 203 pe plăcuța din stație. Am traversat.

M-am întors în garsoniera închiriată, mi-am scos de pe mine hainele complet nepotrivite în momentul acela și așa, gol-puşcă, m-am apropiat de chiuvetă, am deschis robinetul și am luat apă în căușul palmelor, dar, când am vrut să mă curăț, am observat că aveam niște răni pe corp. Rănilor deschise erau pline de praf, dar și de fărâmițe de piatră și așchii de lemn, pe care le-am îndepărtat cu mare băgare de seamă.

Atunci a sunat telefonul pus lângă pat. Mi s-a părut straniu, fiindcă de două luni era închis din pricină că nu plătisem factura. Acum suna pe neașteptate. L-am luat și am răspuns.

— Alo, am zis eu cu voce șoptită.

— Ești Yang Fei? s-a auzit o voce.

— Da.

— Sun de la salonul funerar. Unde ești?

— Sunt acasă.

— Ce faci acasă?

— Mă curăț.

— Acuși se face ora nouă și tu încă te cureți?

— Vin imediat, am spus eu neliniștit.

— Vino mai repede! Și să-ți aduci și numărul programării.

— Unde este numărul programării?

— A fost lipit pe ușa ta.

Interlocutorul a închis telefonul, lăsându-mă cam întristat. Oare și când e vorba de o asemenea chestiune e cazul să mai zorești omul? Am pus jos telefonul și am continuat să-mi curăț rănilor de pe corp. Până la urmă, am găsit un bol, cu care am luat apă și am turnat pe răni, ca să se ducă fărâmițele de piatră și așchiile adunate acolo și numai așa am reușit să mă curăț mai repede.

După ce am isprăvit, m-am îndreptat spre șifonier cu apa șiroind pe mine, am deschis ușa și am scotocit după hainele de înmormântare. Nici gând să găesc așa ceva. Singurul lucru potrivit părea să fie doar o pijama de mătase albă¹, cu un model floral foarte discret – o amintire rămasă în urma scurtei mele căsătorii. La buzunarul de la piept erau brodate, cu ață roșie, două caractere – Li Qing, care deja se decoloraseră. Odinioară, soția mea, Li Qing, alesese cu mare atenție două pijamale în stil chinezesc. Pe buzunarul de la piept al propriei pijamale brodase numele meu, iar pe buzunarul pijamalei mele brodase numele ei. Eu n-am mai purtat pijama după ce am pus capăt căsătoriei, dar acum o îmbrăcam cu sentimentul că avea o culoare la fel de caldă precum cea a fulgilor de zăpadă.

Am deschis ușa camerei și am studiat cu atenție notificarea salonului funerar, lipită pe ușă. Cum nu scria decât A3, m-am gândit că acesta trebuie să fie numărul programării. Prin urmare, am dezlipit hârtia, am împăturit-o și am pus-o cu mare grijă în buzunarul pijamalei.

De-acum eram gata de plecare, când deodată am simțit că parcă îmi lipsește ceva, așa că m-am oprit, rămânând un pic pe gânduri printre fulgii de zăpadă care pluteau lin. Imediat, mi-am dat seama ce îmi lipsea – semnul negru. Brusc, m-am simțit nespus de singur și neajutorat, căci nimeni n-avea să poarte doliu pentru mine. Tot ce puteam face era să-mi port eu singur doliul.

M-am întors în garsonieră și am căutat un voal negru în șifonier. Am cotrobăit multă vreme după el, dar n-am găsit nici măcar o pânză neagră, ci doar o cămașă neagră

1. În China, albul este culoarea morții.

care, veche fiind, se decolorase și arăta mai degrabă gri. Nu prea aveam de ales, puteam doar să tai o mânecă și să-mi fac din ea o banderolă pe care să o pun pe brațul stâng, peste haina albă. Deși nu aveam chiar tot ce-mi trebuia pentru un doliu, m-am declarat destul de mulțumit chiar și cu atât.

Iarăși mi-a sunat telefonul.

— Sunteți Yang Fei?

— Chiar eu.

— Sun de la salonul funerar, a spus vocea. Doriți să fiți incinerat?

Am ezitat un pic și apoi am răspuns:

— Doresc.

— E deja nouă și jumătate. Ați întârziat!

— Și în asemenea situații se întârzie? am întrebat eu grijuliu.

— Vă rog să vă grăbiți, dacă doriți să fiți incinerat.

Sala de așteptare a crematoriului era spațioasă, adâncă. Afară, ceața se împrăștia încetul cu încetul, dar înăuntru încă învăluia totul. Câteva lămpi în formă de lumânare, fixate pe pereți, la distanțe mari unele față de altele, răsfirau o lumină palidă, de culoarea fulgilor de zăpadă. Nu știu de ce, dar culoarea aceea albă îmi dădea o senzație de căldură.

În partea dreaptă a sălii se aflau șiruri de scaune de plastic fixate pe un suport metalic, în timp ce în partea stângă era zona cu fotolii – fotolii comode, așezate în cerc, iar în fața lor se găseau măsuțe pe care fuseseră puse flori de plastic. Mulți ședea pe scaunele de plastic și numai cinci persoane pe fotolii, în așteptarea incinerării. În timp ce aceștia din urmă ședea confortabil, picior

peste picior, ca niște oameni împliniți, cei de pe scaune stăteau într-o poziție mai cuviincioasă, dar cam rigidă.

La intrare, m-a întâmpinat un slăbănog cu niște oase ca bețele, îmbrăcat cu haine albastre, ponosite, și purtând mănuși albe, la fel de vechi. Mi s-a părut că fața lui era toată numai oase descărnate.

Văzând că trăsăturile feței mele se mișcaseră, el a spus în șoptă:

— Ați venit!

— Aici este crematoriul? am întrebat.

— Acum nu se mai numește crematoriu, a răspuns el, ci îi spunem „salon funerar“.

Știam că întrebarea mea era nelalocul ei, de parcă aș fi intrat într-un hotel și m-aș fi interesat: „Aici se primesc oaspeți?“

În vocea lui se simțea o oboseală profundă, mai veche, și mi-am dat seama că nu el era cel care îmi telefonase și mi se adresase cu formula: „Sunt de la salonul funerar.“ Mi-am cerut scuze pentru întârziere. El a scuturat ușor din cap și, pe un ton compătimitor, a zis că întârziaseră foarte mulți. Cum programarea mea trecuse deja, s-a dus la aparatul de lângă intrare și mi-a obținut un nou număr, după care mi-a dat bonul.

De la numărul A3 ajunsese tocmai la A64, ceea ce îmi dădea de înțeles că înaintea mea mai erau în așteptare încă cincizeci și patru de persoane.

— Se mai face incinerarea astăzi? am întrebat.

— În fiecare zi rămân multe locuri libere, mi-a spus el.

Mâna sa dreaptă, cu mănușa albă, ponosită, a indicat înspre scaunele de plastic, ceea ce voia să însemne că acolo era locul meu, în așteptarea incinerării, dar eu am

privit înspre fotolii. Numaidecât el m-a lămurit că la fotolii era zona VIP. Conform statutului, locul meu era printre cei de rând, la scaunele de plastic, așa că m-am îndreptat într-acolo, ținând în mână bonul cu numărul A64. În timpul acesta, l-am auzit oftând și spunând ca pentru sine:

— Încă un amărât care a venit fără să apuce să se aranjeze...

M-am așezat pe un scaun de plastic, iar bărbatul îmbrăcat cu haine de culoare albastră a început să se plimbe pe culoarul dintre zona de așteptare a oaspeților de seamă și zona celor de rând, cu un aer de om adânc cufundat în gânduri. Pașii săi răsunau de parcă ar fi ciocănit cineva la ușă. Intrau când și când și alții care întârziaseră, iar el îi întâmpina spunându-le: „Ați venit!“ Apoi le obținea din nou un număr, după care întindea mâna și le indica unde să se așeze pe scaune. Pe un oaspete de seamă întârziat l-a condus în zona fotoliilor.

Cei care așteptau incinerarea pe scaunele de plastic vorbeau în șoptă, însă cei șase aflați în zona VIP aveau voci foarte răsunătoare. Aceștia parcă erau niște cântăreți pe scenă, în timp ce discuțiile noastre, din zona scaunelor de plastic, păreau mai degrabă a fi acompaniamentul din fosa orchestrei.

În zona VIP, discuțiile se învârteau în jurul unor teme precum hainele pentru ceremonia funerară și urna funerară. Toți cei de acolo purtau haine din mătase, cu broderii în culori vii, realizate manual pe de-a-ntregul. Vorbeau cu dezinvoltură despre prețurile acestor haine, care săreau lejer de douăzeci de mii de yuani. Mie chiar mi se părea că îmbrăcați astfel arătau ca niște personaje

Cuprins

Ziua întâi	7
Ziua a doua	39
Ziua a treia	73
Ziua a patra	133
Ziua a cincea	161
Ziua a șasea	209
Ziua a șaptea	231